

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Impresii de pe marginea unor „memorii”

Am răsfolit fără intenția de a ceți — în lipsă de timp — volumul de memorii publicat de dl S. Bocu. Frunzărind însă prin carte am aflat că e interesantă și așa a trebuit să-mi schimb gândul și să o cetesc cu pasiune. Și nu numai să o cetesc, dar să-l fac și unele observațiuni marginale.

Nu mă opresc asupra conținutului și asupra caracterului politic al lucrării, pentru că nu-l de competența mea. Mă opresc numai asupra unor afirmațiuni din cuprinsul ei care privesc Biserica noastră ortodoxă în raporturile ei cu neamul românesc și cu catolicismul, care nu pot rămâne fără un examen critic și obiectiv. Dl S. Bocu are impresia că:

1. Unașia n'a adus pentru noi „asa mari neajunsuri”, deoarece „Blajul a fost un secol singurul far, reflector, în noaptea adâncă” (p. 10).

2. Puterea papală, cu care ne-au stăpânit unghiul o mie de ani, este izvor de unitate națională, nu de diviziune în voievodate și ducate „care a fost nenorocirea noastră” favorizată de ortodoxism (p. 10).

3. Atanasie a rupt „legăturile cu Răsăritul pentru mântuirea poporului său”, — ca să se întoarcă la credința noastră „mai veche” (p. 10—11).

4. „Roma nu ne-a împledecat în lupta noastră de rezistență cu toate că era vorba de Unguri, favorizii ei” (p. 11).

5. Cultura noastră se ridică pe bazele lui Supplex Libellus (p. 14).

6. Șagunismul a dezvoltat spiritul de oportunism și de mangrism (p. 19).

7. Prin anii 1900—12 preotimea și-a pierdut rolul de conducătoare a poporului (p. 29).

8. Sciziunea religioasă face parte din echilibrul unității noastre naționale (p. 101).

Nu am putut trece cu vederea astfel de afirmațiuni, fără să le facem pe rând o mică cenzură, cu toate că dl S. Bocu susține că își face singur cenzura celor scrise de d-sa (p. 105) și cu toate că unele sunt așa de subiective încât se dărâmă singure, ca zidurile rău clădite.

1. Este adevărat că nu unașia a adus peste noi cele mai mari neajunsuri, dar tot atât de adevărat este că niciodată binefacerile nu au întrecut urmările ei nefaste. Sunt câteva binefaceri de ordin cultural cari sunt coplesite de jertfele cu care le-am plătit: jertfe de biserici răpite și de mănăstiri dărâmate, peste 150, jertfe de cărți arse și de legături rupte cu frații de peste Carpați; jertfa desbinării frățești și a maghlarizării, a unora cu numele a altora cu totul și mai

presus de toate nenumeratele jertfe de sânge, care nu se pot uita.

Care-i veacul acela, în care numai Blajul lumina, când știut este că apostolii cari i-au ridicat faima au fost prigoniți și străini între zidurile lui? !... Blajul e mare pentru românismul nu pentru catolicismul lui pe care cei mai aleși filii ai lui l-au detestat; e mare pentru Câmpia Libertății, nu pentru exclusivismul lui; e mare pentru că acolo ne-au strigat în lumea mare Bănușiu și moșii lui Iancu sub președinția lui Șaguna drepturile la o viață liberă, națională, nu la supunere față de Cetatea Vaticanului.

2. Nu știm cât și dacă peste tot a contribuit Ortodoxismul la desbinarea neamului românesc în voievodate și ducate, dar fapt este Românii din cauza prigoanelor catolice — în contra Ortodoxiei — au făcut două descălecate și au organizat două voievodate. Ce se alegea de Români dacă primeau atunci catolicismul?... Ș'apoi ce credit putem acorda catolicismului, după ce el ne-a stăpânit și ne-a iobăgit prin unghiul o mie de ani, cum afirmă și constată însuși dl Bocu?... Să căuțăm în felul acesta și noi, ca și unghiul tot la Roma, secretul puterii?..

3. Atanasie nu a rupt „legăturile cu Răsăritul pentru mântuirea poporului său”, ci a rupt legăturile cu Bucureștii. Dl S. Bocu e rugat să cetească și să mediteze profund declarația mântuitorului Atanasie iscălită la Viena... „De astăzi încolo mă lapăd de toată curăspundența... și prieteșugul șismaticilor, a ereticilor și a cralului sau Vodii Țării Muntenești!.. Și nici pe Bucureștean mai mult al meu arhiepiscop și mitropolit a fi nu-l voi mai cunoaște, dară eu într'una cu tot soborul meu arhiepiscopului de Esztergom *mă smeresc*...” ș. a. m. d.

Se poate un act mai rușinos, o trădare mai mare?... Dacă studiem istoria chiar și după unitul Bunea, constatăm că acțiunea catolică și reacțiunea ortodoxă nu a fost numai un simp'u incident confesional. A fost o *luptă pentru granițe*, lupta pentru granițele sulețești ale Românilor. Căci paralel cu prozelitismul se lău atunci măsuri aspre să se *inchidă* granițele, ca să nu mai treacă dincoace cărți, călugări și preoți din țările române, iar cei aflați pe teritoriul Ardealului să fie izgoniți peste hotare. E profund regretabil că se ignorează cu multă ușurință activitatea culturală a călugărilor și a mănăstirilor ortodoxe de peste munți, mult superioară celei desfășurată de Blajul catolicizant — și este și mai regretabil că autorul desbinării dela 1700 este numit pur și simplu: mântuitorul poporului.

Atanasie nu ne-a întors la credința noastră cea

„mai veche” deoarece credința aceasta a avut-o totdeauna și o are neamul românesc și astăzi, inclusiv uniții, cari tot după tipicul cărților noastre vechi își fac slujbele. Românii nu au fost niciodată catolici. Au fost creștini din naștere. Românii ne regăsim unitatea sufletească în credința aceasta veche, dar nu regăsim nicăieri în ea pe papa dela Roma. Atâta deosebire.

4. Afirmațiunea că Roma nu ne-a împledecat să luptăm contra Ungurilor, favoriții ei, este tot așa de interesantă ca și afirmațiunea că Roma favorizând revizionismul unguresc ar fi prietena noastră cea mai bună.

5. Dacă cultura noastră se bazează pe Supplex Libellus Valahorn, atunci suntem cel mai tânăr și cel mai mărginit popor cultural din Europa. Acesta-i certificatul culturii române? Tot ce-a fost înainte a fost suvix ..

6. Cât se poate de ofensatoare ni se pare afirmațiunea că șagunismul a desvoit în Ardeal spiritul de oportunism și mangrism. Apoi Șaguna a dat Românilor din mitropolia Ardealului prima constituție democratică și sub președinția lui s'a ținut adunarea de pe Câmpia Libertății și s'a format partidul-național ardelean. Dacă el a favorizat oportunismul și mangrismul, atunci ce căutau la comemorarea ploasă dela Râșinari din a. 1922 „cei o sută”, între cari cred că a fost mai mult ca sigur și dl Bocu, ca să depună o mare cunună de flori pe mormântul lui?... Asupra operei lui Șaguna istoria și-a spus cuvântul și.. „istoria nu se cenzurează..”

7. Este inexactă afirmațiunea că preoțimea prin congruă și-a pierdut rolul de conducătoare a poporului, ca să-i ia locul advocații... Este prima oră când se aude că versurile lui A. Mureșanu:

Preoți cu crucea 'n frunte..

Ar fi o apostrofă, când este știut că sunt o *chemare* ca în luptele naționale preoții să meargă în fruntea turmei.. Dacă preoții au abdicat dela datoria lor națională, de ce au mai umplut cu ei Ungurii în 1916 temnițele din Vaș, Șoproș, ș. a. ?..

8. Că *desbinarea* religioasă poate fi izvor de *unitate* națională, se poate spune copililor; dar nici lor pentru a nu le perverti judecata logică.

Ne oprim aci ca să facem constatarea că în toate afirmațiunile și impresiile de mai sus dl S. Bocu tradează o mentalitate de vasal, care este cu atât mai ciudată cu cât vine tocmai în contra spiritului întregii lucrări. Este o mentalitate a noastră, greșită, de a ne subestima, ca și când tot ce avem noi e rău și tot ce au alții — fie ei chiar catolici — e numai bun.

Domnule Bocu, d-ta ai în Lipova un merit excepțional: ai *restaurat* biserica monumentală de acolo, veche de prin veac. 15—14. Nu se vor cutremura martirii zugrăviți pe pereții ei când dai *credinței* lor și cititorilor ei un certificat atât de slab?

Sfătuești Biserica ortodoxă ca să-și aducă credincioșii la disciplina romană, unde și-a adus cea unită pe ai ei (p. 11). Nu se cunoaște o deosebire de disciplină în poporul român după motive confesionale. Dar dacă e vorba de disciplină, atunci Biserica ortodoxă este în drept să-și pună la index — more catholico — afirmațiunile subiective mai sus arătate.

II. V. F.

De ce iubim Ortodoxia?...

Ceea ce caracterizează omenirea dela intrarea ei în istorie și va continua să fie nota ei specifică până la sfârșitul veacului, este frământarea. Omenirea-și caută un echilibru pierdut, pe care uneori i se pare a-l fi găsit. Dar amăgirea aceasta nu ține nici în timpul unei generații, căci în sânul aceleiași generații care a stabilit un principiu de credință sau stare socială, se ivesc profetii altor vremi. Și nici o schimbare nu se face fără jertfe, fie ea schimbare religioasă, politică sau socială. Câte ruguri nu s'au aprins, câte spânzurători nu s'au înălțat în lungul veacurilor, câte revoluții și câte războaie nu-și deschid gura lor de moloch, ca să înghită trupuri nevinovate.

Noi trăim într'o epocă ce se zice creștină. Dar în această epocă nu s'au petrecut oare aceleași evenimente ca în istoria păgână? N'a pornit Biserica creștină prin cea mai puternică parte a ei (catolică) războaie pentru dominație, ca popoarele păgâne? A adus Biserica pentru totdeauna în lume principiul dragostei de frate?

Sunt atâtea întrebări pe cari lumea le pune, dar nu le pune bine. Fiindcă Iisus Hristos a adus învățătura dragostei și a jertfei și lumea a primit fascinată la început această învățatură, dar în cursul veacurilor atâtea generații s'au lipsit de practica ei. Să ne uităm peste literatura din ultimile decenii și vom vedea că Dumnezeu a fost scos din școală și din viața socială. Așa acum, când lumea a ajuns în pragul falimentului, se ridică de pretutindeni generații tinere, cari caută pe Dumnezeu și prin El să rezolve problemele sociale, de care depinde liniștea societății. Așa acum după atâtea sute de ani oamenii s'au dumirit că răul și binele se găsește în noi și că noi avem posibilitatea de-a aduce în lume și pe unul și pe altul. De aceea se cuvine să ne coborim în noi înșine să vedem cine suntem, ce suntem.

Eu voi încerca să răspund la aceste întrebări și voi arăta că o mare parte din noi și anume partea bună, este Ortodoxia și că ea este singura atitudine prin care poporul român a creat în timp pentru veșnicie.

Am spus că Ortodoxia este o parte din noi și anume o parte însemnată, fiindcă „niciodată omul nu este el însuși” — ca să mă exprim prin paradoxul d-lui Nae Ionescu — adică omul nu este o apariție fără legătură cu istoria înaintașilor săi, ci aceasta — istoria — se rezumă în inconștientul lui, de unde izvorăsc cele mai multe atitudini și fapte, cum spune părintele D. Stăniloae: „Din primul moment al existenței sale, eul are și notele pe cari i le dă istoria înaintașilor săi. Înainte de-a avea aceste note, el nici nu există. Nu există decât imaginea — forță, care până acum a pregătit numai terenul pentru lansarea lui în existență, dar n'a parvenit încă să-l constituie. Iar imaginea forță a fiecărui eu, cuprinde virtual toate determinantele lui, inclusiv cele pe cari eul le primește prin mijlocirea istoriei ce-l premerge” (D. Stăniloae: Ortodoxie și românism, pag. 10).

De aceea voi arăta cum ne-am născut noi creștini, fondul nostru precreștin, apoi, Ortodoxia în istoria neamului, în literatura poporană și în cea cultă. Prin aceasta vom vedea, că Ortodoxia fiind însăși ființa noastră prin părinți noștri și a fiilor noștri prin noi, datoria noastră este să iubim Ortodoxia, să jertfim pentru ea

ca urmașii noștri să găsească în ea ființa lor pură, ducătoare la Dumnezeu.

În Ortodoxia noastră să găsește fondul ancestral al credinței dăce, acea admirabilă credință care spunea că „viața aceasta e numai o încercare, o trecere vremelnică și plină de sbuciumări către viața de veci, singura frumoasă și intru adevăr fericită“. Ei mai învățau „a trăi cumpătat, a privi suferința ca o binecuvântare și moartea ca o mântuire, ca o dulce chemare“ (Al. Vlahuță).

Mai adăugați la acestea jertfa voluntară pe care o aduceau anual spre ispășirea păcatelor și ca o pecetluire a credinței și a datoriei față de Creatorul spiritual. Eu cred că aceasta e cea mai pură credință pe care a păstrat-o vre-un neam după cadere, afară de lege și profetii. Pe acest fond ancestral s'a altoit creștinismul. Dacă credeau în omul care se ridică la Dumnezeu prin jertfa trupului, Iisus a adus pe Dumnezeu care se coboară la om, se unește cu el aici pe pământ, ca să-l îndumnezeiască. Dacă propovăduiau jertfa omului pentru Dumnezeu spiritual, creștinismul învață intruparea lui Dumnezeu și jertfa Lui pentru mântuirea omenirii.

Prin aceasta eu vreau să arat că pentru neamul nostru, creștinismul n'a venit cu o răsturnare de valori și stabilirea alteia în loc, ca la alte neamuri. Pentru noi, creștinismul a fost o întărire, o complectare, o înălțare a ceea ce exista. Religia strămoșilor noștri, n'a fost în contradicție cu creștinismul, ci o umbră a lui, ceva mai întrecută decât Legea Testamentului Vechiu.

Se pune acum întrebarea: este aceasta important pentru noi? Și eu răspund: este foarte important, fiindcă în acest fel noi n'am avut de unde asimila elemente străine noi învățături, ca cei din Apus. Și roadele acestor date le putem vedea în tot lungul istoriei noastre și mai ales în admirabila poezie poporană.

Să deschidem filele istoriei, de când suntem pomeniți ca neam și vom vedea că valorăm numai atâta cât suntem creștini. Rămășițele din pământ ale pietrelor funerare dovedesc creștinătatea noastră, iar cronicarii nu ne amintesc ca neam, decât cu ocazia unei adevăriri despre creștinătatea noastră. Așa e cazul cu episcopul Ulfila și cu Nichita Romanul.

Apoi, însăși existența noastră ca neam și stat organizat o datorăm tot credinței noastre, căci organizarea voevodatelor se face în același timp cu cea bisericească și-și are originea tot în ea. Intemeierea voevodatului muntenesc și moldovenesc se datorește descălecătorilor, iar aceștia și-au părăsit pământurile numai fiindcă au fost prigoniți pentru credința lor ortodoxă. Așa este cu Negru Vodă, așa cu Dragoș Vodă. Paloșele voevodale nu s'au ridicat niciodată, decât ca să sfarme zidul de ură și de mișelie al păgânilor și creștinilor cu numele. Fiecare Domn a fost atât de mare, cât a făcut pentru Ortodoxie. Gândiți-vă la Mircea, intemeietorul de biserici și mănăstiri mărețe, la Ștefan cel Mare, atletul sfânt al creștinătății universale, care avea conștiința mesianității acestui neam ortodox. Iată ce scrie în apelul său către principii creștini: „că dacă această poartă, care e țara noastră, va fi pierdută — Dumnezeu să ne ferească de așa ceva, — atunci toată creștinătatea va fi în mare primejdie... Iar noi din partea noastră făgăduim pe credința noastră creștinească și cu jurământul Domniei noastre, că vom sta în picioare și ne vom lupta până la moarte pentru legea noastră creștinească, noi cu capul nostru“.

În vremea când împărații creștini din Apus și cu Papa se războiau pentru supremație pământească, acest

voevod își adună copiii Țării, această sfântă tinerete, urmașă a sf. Dimitre și Gheorghe, și birue păgânătatea. Și „nu s'a îngâmfat Ștefan în urma acestei biruințe, ci a postit 40 de zile cu apă și cu pâine“ — pentru că și Hristos a postit 40 de zile când a biruit pe satana. — Și Ștefan „a dat poruncă în țara întreagă să nu cuteze cineva să-i atribue lui acea biruință, ci numai lui Dumnezeu, cu toate că știau toți că învingerea în ziua aceea numai lui se datorește“.

Dar acest voevod ce „brațul său scut l-a făcut“, a mai zăpăcit și 44 de biserici și mănăstiri, pentru ca jertfa lui să fie încununată cu altarul pe care se aduce jertfa veșnică a Mântuitorului.

De aici să întorcem firul anilor și găsim pe Neagoie Basarab cu Doamna Despina, din ale căror suflete crește ca'n poveste minunata mănăstire a Argeșului, despre care un cronicar spunea că „nu este așa sobornică și mare ca Sionul care-l făcuse Solomon, nici ca Sfânta Sofia care o făcuse Iustinian Împăratul, iar cu frumusețea este mai pedeașupra decât acelea“.

Se trecem acum la Mihael care a făcut primul pas de unificare a neamului românesc: „Nu am pregetat să mă alătur cu toate puterile mele și cu cheltueli peste măsură la creștinătate și nu am fost cunoscut de nimeni și nici nu le-am făcut îndemnat de cineva... am pierdut tot și țări și averi și soție și copilași și în sfârșit tot ce aveam pe lume“. Așa mărturisește „cel mai cinstit și mai viteaz ostaș, al celor mai făcătoare și mai mișcătoare vremii“ care prin minunea apei sfințite a dovedit schismaticilor apuseni dreptatea credinței sale.

Trecem peste Matei Basarab care a zidit 40 de biserici și mănăstiri și peste Vasile Lupu cu minunata biserică Trei Ierarhi și poposim un moment la Constantin Brâncoveanu. Căutați în istoria tuturor neamurilor ce se mândresc a fi creștine să vedeți dacă mai găsiți un împărat sau prinț pe care să-l puteți asemăna lui? Care patriarh din Vechiul Testament și-a adus 4 copii și un ginere jertfa lui Dumnezeu, cum i-a adus Brâncoveanu, îndemnându-i: „Dacă am pierdut tot ce am avut în lumea asta, măcar sufletul să ni-l pastrăm în curățenie. Mai bine mori în legea ta, decât să te faci turc“. Așa spune acest sfânt, celui mai tânăr copil care-și întoarce ochii rugători spre el, poate spre a-și lua rămas bun, dar în privirea căruia părintele s'a temut să nu fie o ezitare.

Dar credeți că numai prin Domni istoria noastră este în întregime o creație a credinței noastre și că numai prin ei istoria-și are destinul legat de Biserică? Treceți cu privirea peste istoria Ardealului și veți vedea că puterea lui e credința și că reprezentanții Bisericii sunt și ai neamului. Mitropolitul Ilie Iorest a fost bătut cu bețe și aruncat în temniță. Despre Sava Brancovici, unгурul Mihail Cserey scrie: „pe bietul nevinovatul vlădică l-au scos dela închisoare și numai în cămașă și ismene atâta l-au corbăcit, până ce s'au rupt cămașa, ismenele și carnea de pe dânsul. Ne mai auzită păgânească și cumplită tiranie“.

Când nesocotitul Atanasie își vinde legea, Ioan Pater scrie Împăratului: „ce va fi altă poruncă Înălții Sale: să slujim cu trupurile, lut ne vom face sub tălpile și sub biruința Înălții sale. Iar legea, au rea, avem, au bună, nimica nu vom mișca“.

Nobilul român sărăcit Gavril Nagyszegi, mărturisește din închisoare: „nimeni să nu-și părăsească legea sa, ci mai bine să fie gata a-și pierde viața, decât să se lapede de credința sa. Nu vorbesc de alții, aduc drept pildă cazul meu, că și acum sunt prins pentru credința

mea și totuși mărturisesc, că nici frica... nici un alt lucru, nu mă pot sili să mă lapăd de religia mea, ci mai bine sunt gata a muri sau a fi răstignit. Conjur deci pe toți, cari tulbură religiunile, să nu se amestece în lucrurile ce se țin de Dumnezeu, cum sunt religia și credința. Să se îngrijească de măririle lumești, peste care sunt puși și să nu vâneze suflete. Cele ale sufletului să le lase în seama lui Dumnezeu".

Țăranii prigoniți scriu în jalba către Impăratul: „A venit vremea, care ne-am dus la mormânturile morților și am zis: ieșiți morților din gropi ca să intrăm noi de vii... că toate temnițele s'au umplut de noi pentru legea noastră". Iar țăranii din părțile Bihorului și Hălmaگیului „au fost bătuti până când le ieșea sângele prin haine".

E plină istoria Ardealului de țărani mucenici, cari stau gata de moarte pentru credința lor, așa cum a spus țăranul din jurul Sibiului, când s'a dat ordin să-și părăsească legea: „Acest cojoc, care-l am pe mine, e acum al meu. Dar dacă ar vrea să mi-l ia Crăiasa, i-l dau. Cu aceste slabe mâni și picioare și cu trupul meu am lucrat, zi și noapte, ca să plătesc porția. Ele sunt ale Crăiesei și de ar vrea să mi-le ia, nu am ce face. Dar nu am decât un suflet, pe care eu îl păstrez pentru Dumnezeu din cer și nicio putere omenească nu-l poate îndoi".

Țăranul Nicolae Oprea graia asupraitorilor: „Pentru credința strămoșilor noștri suntem gata a suferi și mucenicie sau izgonire din aceasta împărăție, iar legea nu o vom părăsi".

Și într'adevăr, mucenicie a suferit timp de 35 de ani cât a stat la închisoare până ce i-s'a pierdut urma. Desigur va fi murit cu lanțuri la mâini și picioare.

Țăranul Tânase Todoranu pentru aceeași marturisire de credință „a fost tras pe roată, iar fiii și tovarășii lui au fost spânzurați".

O figură de profet adevărat a fost călugărul Șofronie dela Cioara, care înainte de răscoala lui Horia și A. Iancu... „a zgduit Ardealul, Pesta și Viena pentru cinstea și apărarea legii ortodoxe". Rezultatul acestor răscoliri de suflete au fost tunurile cu care se trăgea în mulțimea credincioșilor, spânzurătorile fără număr și „arderea și dărâmarea celor peste o sută de mănăstiri românești".

Dar din aceste ruguri se ridica flacăra imaculată a conștiinței naționale, care ne-a adus aici unde suntem și purta, desigur, pașii noștri spre alt destin de mărire prin jertfe, prin moarte la inviere.

Așa a fost istoria noastră, o prelungire a calvarului creștin din primele veacuri, o răstignire pe crucea veacului acestuia pentru patimile și nelegiurile altora.

Dimitrie Gornic

Dumineca a 12 după Rusalii

Urechile acului

Tânărul bogat doria să aibă viața veșnică, se lauda că poruncile le-a ținut și întreba, ce-i mai lipsia. Mântulorul i-a spus: De vorești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer. Atunci s'a întristat tânărul, că avea bogății multe. A plecat și Iisus a grăit apostolilor: Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să între un bogat întru împărăția cerurilor,

Unii din tâlcuitorii spun că nu despre cămilă, ci despre funia corăbiei a zis Mântulorul că va trece mai lesne prin urechile acului, decât bogatul întru împărăția cerurilor. Prin urechile acului de cusut nu poate trece nici funia corăbiei, nici cămila. Aceasta ar însemna că cei bogăți nu pot să se mântuiască nici într'un chip. Noi știm că Lazăr, pe care l-a înviat din morți, a fost bogat, totuși era prietenul lui Iisus Hristos. Bogății au fost Iosif și Nicodim cari au înmormântat trupul lui Iisus. Bogat a fost Zaheu și încă îmbogățit prin nedreptățirea altora, totus Hristos s'a dus și a făcut mântuire și casei lui Zaheu. Chiar în Evanghelia despre tânărul bogat, Hristos Domnul nu zice, că bogății nu vor putea nicidecum, ci că anevoie vor intra întru împărăția cerurilor.

În părțile unde Mântulorul spunea această asemănare, este o trecătoare foarte îngustă, cu pereți înalți și prăpăstioși. Ici colo și căprioarele trec anevoie. Din jos de drumul ce duce prin trecătoare este o prăpastie adâncă. Strâmtoarea aceasta se numește „urechile acului". Cel cari îl ascultau, la această strâmtoare se gând'au.

Despre cămilă știu să vorbească și copiii dela școală. E un animal foarte întrebunțat în jările călduroase. Poartă greutate mari și se numește trenul pustiului. Duce lucruri prețioase, bogății mari dintr'o țară într'alța. Prin strâmtoarea numită „urechile acului" însă anevoie poate să treacă o cămilă încărcată. Un pas greșit și greutatea bogățiilor ar rostogoli cămila în prăpastie.

Căți pași greșiți fac bogății de-și pierd cumpătul și se prăbușesc în prăpastie cu bogății cu tot. Unii fac planuri și se frământă, cum să se îmbogățească și mintea nu-i mai slujește, ci înnebunesc. Alții iau bucată dela gură, nu-și lasă copiii să se sature, li-e groază să albă copii căci se împușinează averea. Iarăș alții trăiesc în veselle cu mâncări și băuturi alese, îmbrăcăminte scumpă, s'au în plăcerile desfrâului, ca bogatul care nu vedea pe săracul Lazăr înaintea casei. Aceștia și unii și alții sunt ca niște cămile încărcate cu bogății și cari au pășit în prăpastie. Sunt ca sămânța căzută între spinii și innăbușită de scăiești. Păcatul griei de îmbogățire sau de plăceri omoară sufletul. Nu bogăția singură, ci păcatul întovărașit cu bogăția pierde sufletul nostru.

Atunci să nu mai adunăm bogății, să nu mai lucrăm? Căci ce folos am avea dacă am dobândi lumea întreagă, iar sufletul l-am pierde? Hristos Domnul ne spune: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință. Însăș funia corăbiei, precum spun unii tâlcuitorii, ar putea să treacă prin urechile acului de cusut, dacă s'ar subția ca firul de ață subțire. Dacă bogatul s'ar feri de păcatele pe care i le îmbie averea, dacă în sufletul său ar trăi ca unul lipsit de bogății, ar putea și el intra întru împărăția lui Dumnezeu.

Traiu acesta e cu putință numai cu Hristos Domnul. Zaheu a grăbit să primească pe Domnul în casa sa, a stat în fața Domnului și a zis: jumătate din averea mea, Doamne o dau săracilor și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Așa s'a făcut mântuirea casei lui Zaheu, primind pe Hristos și urmând poruncile lui.

Firea noastră năzuește spre adunarea de bogății. Numim leș și ticălos pe cel ce nu agonisește. Firea aceasta e dela Dumnezeu și e bună. El ne-a poruncit să lucrăm, să scoatem bogății din pământ, din piatră,

din apă și din aer și să stăpânim pământul. Diavolul însă din fiecare bogăție ne îmbește păcatul, ca să ne plardă și bogăția și sufletul.

Cămila ar trebui să fie descărcată, funia ar trebui să se subțieze, ca să treacă prin urechile acului, iar noi trebuie să trăim cu grija la suflet, ca să putem intra întru împărăția lui Dumnezeu.

Avem atâtea săraci neputincioși, atâtea văduve și orfani sărmani, atâtea bolnavi, pe cari ar trebui să-i ajutăm din averea noastră multă — puțină cum este. Se ridică școli, biserici, case culturale, spitale, la care ar trebui să punem și noi o cărămidă cu credința că pentru jertfa noastră Hristos va aduce mântuire și casei și sufletelor noastre.

Munciți și năzuiviți să adunați tot mai multe bogății, dar grijiți cum le întrebuințați. Grija cere multă înțelepciune, cere un suflet mare, stăpânit și iubitor de Dumnezeu și de oameni. Adunați-vă deci averi, dar nu uitați că e așa de anevoioasă trecerea cu ele prin urechile acului. Adunați-vă bogății prin muncă cinstită și de Dumnezeu binecuvântată, dar să știți, că din ce ești mai bogat, din ce și datorii ai mai multe către aproapele și către Dumnezeu.

Prot. F. Codreanu

Conferința Misionară Eparhială

Misionarismul are o importanță covârșitoare, pentru vitalitatea Bisericii. Duhul misionar este de-aftfel esența Bisericii. Toate confesiunile creștine, inclusiv sectele, dezvoltă o activitate misionară zeloasă. Rezultatele pe teren misionar se contează în activul instituției.

În trecutul nu prea îndepărtat, aveam în țară congrese misionare anuale, la care participau toți cei pîntrunși de duhul misionar ortodox, episcopi, preoți misionari eparhiali, consilieri culturali, profesori, etc. Amintirile sfinte ale acestor congrese misionare rămân neșterse. Centrele bisericești, Arad, București, Chișinău, Cernăuți, vor rămâne memorabile în istoria misiiei ortodoxe române.

Congresele misionare au o rit participanților, material misionar ortodox teoretic și experiență practică, așa cum școala și cartea nu pot da. Teoria academică și experiența practică se contopesc într-o sinteză superioară de ansamblu misionar. Personalitățile cele mai proeminente, ale vieții bisericești din țară, luau contact frățesc, cu cele mai mici, povățuindu-i și sporindu-le zelul misionar. Alt profit moral, era intuiția la fața locului, a situațiilor și înfăptuirilor bisericești, din diferitele provincii românești. Toate aveau ceva nou și dela toate puteai culege ceva. Păcat că s'a întrerupt un lucru bun, care aproape devenise tradiție. Dacă reluarea firului acțiunii misionare, nu cade în competența noastră, putem suplini lipsa, pentru regiunea noastră, prin conferințele misionare eparhiale anuale. Avem în eparhie organizată misiunea religioasă pe protopopiate, cu câte doi preoți misionari tractuali, în frunte cu misionarul eparhial. Acțiunea misionară la noi este de competența secției culturale a Venerabilului Consiliu Eparhial. Corpul nostru misionar nu mai poate acționa sporadic, cu șanse de succes.

Ca acțiunea misiunii religioase să se permanentizeze și să aibă efectul dorit, este necesară colaborarea dintre organele misiiei cu centrul eparhiei. Acțiunea noastră trebuie să fie metodică și sistematică. Altfel energiile se irosesc zadarnic.

Conferințele misionare eparhiale, de durata a 2—3 zile, s'ar putea ține la Sf. Mân. H. Bodrog, într-o atmosferă de adâncă pietate și cucernicie. Ca material pentru conferința misionară eparhială, putem indica problemele teoretice misionare și experiențele câștigate pe teren, în direcție misionară, aflându-se soluțiile adecvate împrejurărilor.

Din complexul de probleme practice misionare, putem aminti: 1. colportajul (desfacerea de cărți de propagandă religioasă, icoane ortodoxe, obiecte bisericești, etc.) 2. filmul religios cultural, foarte interesant și educativ. 3. gazeta religioasă de propagandă foarte ieftină, în felul celei din trecut „Calea mântuirii”. O asemenea propagandă religioasă, susținută cu râvnă și pricepere, este exclus, să nu dea rezultate bune. Fără aceste mijloace, nici nu putem vorbi de activitate misionară.

Avem convingerea, că noul consilier cultural Prea Cucernicul Părinte Calus Turic, vechiu și zelos luptător misionar, va ști și va putea realiza multe din consideratele misiunii religioase eparhiale.

Prot. Ștefan Lungu

Vrei să cunoști pe Dumnezeu?

Iată o întrebare de care știu bine că mulți oameni, au să se mire. Băgați însă de seamă, că n'am zis „mulți creștini” ci „mulți oameni”; și am scris astfel, pentru că sunt foarte mulți oameni cari nu cunosc, cari nu vor să cunoască pe Dumnezeu, iar unii ca aceștia, cu toate că se numesc creștini, nu sunt creștini adevărați.

Un preot călătorea odată cu trenul. La una din gări s'a suit o cucoană care a intrat în vorbă cu preotul. Prin felul cum vorbea și cum se purta, el a simțit că nu e creștină bună, și la un moment dat a întrebat-o: „Dv. sunteți creștină, Doamnă?”

„Val de mine, Părinte! Cum se poate să nu fiu! Sunt doar botezată!”

Sărmana, ea credea că e destul să fi botezată, ca să fi și o adevărată creștină. Și cu dânsa mai sunt mulți de tot. Este adevărat că botezul deschide porțile mântuirii. Dar până la ea, Doamne, cât mai este!

Iată, să ne întrebăm: oare creștinul care, beat sau treaz, despică capul altuia, cum despică lemnul, acela este creștin bun, deși este botezat? Dar cel care fură pâinea dela gura copiilor? Dar cel care înjură și batjocorește pe Dumnezeu? Dar cucoana care — în lipsă de altă ocupație și pentru a nu se plictisi — plimbă căței în ceas de Lîturghie?..

Și... să nu mai lungim vorba, căci nu am isprăvit curând, înșirând pe cei cari s'au lepădat și depărtat cu totul de Dumnezeu.

Încât, o greșală spălmântătoare, un păcat de moarte, fac acei dintre noi, cari cred că e de ajuns să fi botezat și să te însemni când și când cu semnul Sfințelului Crucii, ca să fi mântuit.

Un om miat în apa Sf. Botez poate ajunge în împărăția lui Dumnezeu, după cum orice sublocotenent poate ajunge general. Când i s'a pus tresa de ofițer, i

s'a dat puțința înalțării până la cel mai înalt grad. Dar numai dacă-și face cu prisosință datoria, dacă dăstrează disciplina, dacă și respectă cinstea de ofițer și dacă-și pune viața, la nevoie, în pericol, pentru patrie. Apoi, nu sunt acestea condiții și pentru tot creștinulbotezat, de a ojunge întru cereasca împărăție?

Da, dacă acesta-și trădește viața după regulile creștinești, ca ofițerul după cele militare, va fi mântuit! Dacă nu, se înțelege ușor că nu e cu puțință, că nu e drept să aibă parte de sălășuirea cu sfinții și cu îngerii.

Deci, creștine, viața ta te va duce într-o parte sau în alta. Tu ești singur deschizătorul drumului spre rat sau spre iad. Tu, nu altcineva. Ea, viața ta e hotărâtoare. Prin ea poți ajunge în oșândă veșnică, sau în fericire veșnică.

Dar atunci cu te'ntrub: cum îți duci tu viața? Cu Dumnezeu, sau cu satana?

Care dintr'ânsii este tovarășul tău, care este călduza vieții tale?

Eu iau seama la sumedenie de vieți creștinești și mă cutremor cât sunt de departe de Dumnezeu. Habar nu au și nu voesc să aibă de bundtatea și de milostivirea Lui. Să zică aceștia nu cunosc pe Bunul Dumnezeu; dar nu pot spune așa. Ei nu vor să-L cunoască, ceea ce nu este tot una cu a nu avea chip să-L cunoască.

Căci lată, slujbă la Biserică este, predică este, întâmplări, cari să facă vădită puterea și iubirea Domnului, sunt cât lumina, cărți de citit, slavă Domnului!

Ce este atunci la mijloc? Rea voință!

O, când va cunoaște cineva pe Domnul Iisus, va face ceea ce a făcut Saul, care s'a lepădat de ale sale urâte apucături și s'a făcut Pavel, predicatorul neostentat al Domnului — și care a arătat în cuvinte mai frumoase decât toți mântuitorii de condelu din lume, — că nu este frumusețe de viață mai mare, decât cea cu Dumnezeu.

Creștine, creștine, tu nu cunoști pe Dumnezeu: nu vrei să-L cunoști! Nu vrei să vezi cât a făcut și cât face în toată clipa, pentru tine. Nu vrei să simți iubirea și bundtatea Lui, blândețea și așteptarea Lui. Căci, lată, El te așteaptă să te întorci spre el. Auzi tu? Te așteaptă Dumnezeu, nu omul.

Te așteaptă Domnul și tu te lei cu omul. Te chiamă Dumnezeu și tu răspunzi omului. Te strigă Fiul Tatălui, care a creat totul, și tu te'ntrorci către fiul omului. Iar asta se'ntâmplă numai pentru că nu vrei să te apropii și să cunoști pe Domnul și Dumnezeul nostru.

Spune, drept, acum; de ce nu vrei să cunoști pe Dumnezeu?

Vasile Șt. Guzu
student teolog - Arad.

Cărți și Reviste

Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Saul din Tars. Cu o prefață de P. S. S. episcopul Nicolae Colan. Sibiu 1939, Seria teologică Nr. 14, pag. 126+12, preț 50 lei.

Despre părintele Grigorie T. Marcu, însulețitul și Iscusitul redactor al „Revistei Teologice” și distinsul profesor dela Academia „Andreiană” din Sibiu, s'a spus de mult și de către multe personalități competente, că are talentul scrisului; are darul de a scrie frumos. Și așa este, cu condiția să adăugăm că la darul scrierii cu condeiu de foc, Sfinția Sa adaugă și

autoritatea specialistului deplin pregătit pentru catedra de Noul Testament pe care o ilustrează prin cursuri bine pregătite și prin studii din belșug inspirate și eminent închegate.

La un scurt interval după publicarea primelor broșuri: *Rătăcirii neștiind Scripturile*, *Profesorul Dr. V. Gheorghiu* și *Un fragment din Istoria recunoștinței Ardealului ortodox față de mitropolitul A. Șaguna*, harnicul părinte Grigorie ni se prezintă cu un studiu nou, primul fruct al doctoratului luat magna cum laude la Cernăuți: *Saul din Tars*.

Lucrarea aceasta este cu atât mai interesantă, cu cât este cea dintâi la noi, asupra vieții precresătine a sf. ap. Pavel și cu cât toate datele istorice pe care le avem asupra vieții și petrecerii sale în iudaism se pot cuprinde în 2—3 pagini. Prea Sfinția Sa episcopul Nicolae al Călugărușului, competent în materie, a avut dreptate desăvârșită când a constatat — și a însemnat o aceasta în prefața lucrării — că părintele Grigorie a reconstituit viața marelui ucenic al lui Gamaliel, „cu viziune de artist și cu pricepere de arhitect”, din foarte zgârcite vestigiile istorice.

Cu o ingenioasă iscusință, părintele autor ne poartă printre locuri, împrejurări și date foarte dificile. În halna unui stil ușor, limpede și frumos colorat, ne vorbește despre beniaminitul din Tarsul Ciliciei, despre locul și data nașterii sale și despre instrucția ce a primit-o în casa părintească. În capitoul al doilea ni se înfățișează viața lui Saul în Ierusalim și instrucția primită de el, în școlile rabnice și la picioarele rabinului Gamaliel. A te trel capitole ne prezintă pe Saul prigonitorul creștinilor, înfățișarea, meseria, starea, boala și cultura lui.

Stăpân pe limba greacă, germană, franceză și engleză, autorul a consultat cea mai bună bibliografie de specialitate, nu pentru a se lăsa robit de cele ce-i ține, ci pentru a scoate din toate la lumină adevărul obiectiv. Unde lipsesc informațiunile, Sfinția Sa umple golul cu afirmațiuni personale care au toată probabilitatea verității. Bun psiholog și cunoscător al sufletului și al scrierilor pauline, știe zugrăvi cuferitor de atrăgător viața însoțităului vrăjmaș al lui Hristos, pentru că oarecum să ne pregătească asupra celor ce vor urma: o monografie despre *sfântul Pavel apostolul lui Hristos* pe care o bănuim ca urmare firească a lucrării *Saul din Tars* și *Omul cel vechiu și făptura nouă în teologia paulină*, lucrare gata de tipar.

Pentru toate și la toate cordiale felicitări și urări de bine.

Il. V. F.

Mitropolia Moldovei. Revista oficială a Arhiepiscopiei Iașilor. Nr. 7—8, Iulie-August 1939; **Apostolul.** Curierul Arhiepiscopiei ortodoxe române din București. Nr. 12. 1—31 Iulie 1939. Ambele reviste omagiază, într'un cadru solemn, înalta personalitate și fecunda activitate a Prea Fericitului Patriarh Nicodem. În aceste numere, pe lângă șirul mântuitorilor de slovă bisericească însiruiți sub fiamura acestor reviste, își dau contribuția și o seamă de profesori universitari, precum și unii dintre distinșii scriitori profani, cari toți la un loc relevează importanța alegerii din 30 Iunie a. c. și leagă, pe seama viitorului Bisericii ortodoxe române, vădite nădejdi de progres. Sen-nează în cea dintâi, între alții, și Arh'mandritul I. Scriban, Pr. Cicerone Iordăchescu, Pr. V. Iordăchescu etc., iar în cea de a doua P. S. Galaction Silistreanu, Gala Galaction, Prof. D. Boroianu, Ionel Teodoreanu, M. Sadoveanu, I. Lungulescu, etc.

Informațiuni

DI Aurel Tripon, directorul Tipografeii Diecezane a fost numit și director al Librăriei, în locul dlui Petrovici, demisionat.

Să sperăm că sub noua conducere cititorii episcopului Meșianu va ieși din criza prin care trece de câțiva ani și va ajunge din nou la faima și bunăstare care a mai avut-o.

P. S. S. Episcopul Andrei, încredințând frănele conducerii Tipografeii și Librăriei Diecezane în mâinile unui om de specialitate, aprins de zel pentru prosperarea instituțiilor diecezane, a făcut un act de înțeleaptă hotărâre și de fericită alegere.

Biserica din Aradul nou a primit în ultimul timp, următoarele dăruiri:

Dela premilitarii din loc o icoană: Sf. Imp. Constantin și Elena. Credincioșii din Co'onle, un vas smălțuit pentru păstrarea apei sfințite. Dl Petru Timariu, 12 cărți pentru Biblioteca parohială. Dna și Dl Matei Roșul, 2 candelor, în valoare de 500 lei. Dl Cornel Vodă și Dl Gavril Reșep, 2 cruci pe prestol, în valoare de 500 lei. Familia preot Bogdan un tas pentru anafora. Dl Matei Angele, un rând de odăjdii în valoare de 5600 lei. De notat că acest din urmă donator este de religie romano-catolic.

Dumnezeu să-i raspiâtească!

Preafericitul Patriarh Nicodim este numit prin decret regal stareț pe viață a mănăstirii Neamțu. După gloria apusă a mănăstirii, I. P. Sfințiel Sale se datorește renașterea vieții monahale și restaurarea mănăstirii în drepturile ei istorice.

Dl Mircea Cancicov, fost ministru și actual director general al P. T. T. a donat pentru renovarea bisericii din Borzești, ctitorită de Ștefan cel Mare, trei milioane lei. În același stil cu biserica a zidit la cerea locuitorilor din comună o școală primară care a costat 960.000 lei.

Academia Română va acorda anul viitor un premiu de virtute instituit de către defunctul Al. S. Mavroyeni din Atena, în amintirea lui Nicolae Mavroyeni fostul domnitor al Țării Românești. Premiul se va acorda unei persoane sau familii sărace dar onorabile din raza Bucureștiului, care își câștigă existența printr-o muncă încordată și s'a distins prin fapte de iubire și jertfă față de aproapele sau față de societate.

Alt concurs de premii publicat de Academia Română este cel al Ministerului Cultelor și Artelor de 50.000 lei pentru cea mai bună lucrare cu subiectul: Biografia de ierarhi din veacul XVII. Este interesant că acest concurs se tot publică și se repetă de cinci ani de zile și nu se mai ivește lucrarea care să obțină premiul, deși avem istorici destul și de mână întâi...

Nr. 5653/1939.

Ordin circular

Rezidența Ținutului Timiș a reglementat ținerea horelor jărănești. Ordinul se comunică în copie. C. Preoții vor supraveghea executarea ordinului și dacă

vor constata că nu se respectă, despre eventualele abateri vor raporta Consiliului eparhial, pe cale ierarhică.

Copie: „România Ținutul Timiș *Serviciul Cultural* Nr. 30020/1939 Privește: Horele jărănești, 1. Prefecturii Județului 1—5 2. Insp. Reg. de Poliție *Timișoara* 3. Regimentului 9 Jand.

Urmare ordinului Nr. 373 din 16 Ian. a. c. dat Dlor Prefecți de județ, avem onoare a Vă comunica în copie ord. Nr. 13397 A. din 18 Iulie a. c. al Ministerului Int. conform căruia s'a dat în atribuțiunea Ținutului de a aproba dela caz la caz, ca horele jărănești să se poată ține și în localuri ale cârciumelor, cu condiția însă ca toate intrările acestor încăperi, care sunt în directă comunicație cu cârciumele, să fie complet închise și să se construiască în cel mai scurt timp de către petiționarii proprietari ai cârciumelor, localuri proprii în afară de cârciumi. Petițiunile în scopul de mai sus se vor înainta pe cale ierarhică prin primării, cu avizul obligator al jandarmeriei, preturii și prefecturii de județ. Nu se va da aviz favorabil decât în comunele, unde nu sunt alte localuri potrivite penaceste hore jărănești și unde — în lipsă de astfel de localuri, — și anterior în mod obișnuit, horele s'au ținut în localurile cârciumelor. În comunele unde există case culturale sau naționale cu săli potrivite de dans, sau unde bățiile și crimele ar fi la ordinea zilei, cu ocaziunea horelor, cum și în comunele unde frecventarea bisericii și școlii lasă de dorit nu se va mai da aviz favorabil pentru ținerea horelor la cârciumi. Deasemenea nu se va da aviz favorabil nici în cazul când intrările sălii de dans dela cârciumă nu pot fi complet închise, din cauza construcției, sau când proprietarii cârciumei au contravenit disp. de a izola săliile destinate horelor. Timișoara, 29 Iul. 1939 L. S. p. Rezident Regal: ss. Indescifrabil, Șeful Serviciului ss Indescifrabil.

Consiliul eparhial

Publicațiune de licitație

Consiliul parohial ort. rom. din comuna Apateu, — pe baza devizului aprobat de Ven. Cons. Eparh. pentru lucrări de renovări la casele parohiale și la Sf. Biserică, — publică licitație pe ziua de 27 Aug. 1939 la orele 2 d. m. în localul casei culturale din loc, pe lângă următoarele condițiuni:

1. Valoarea lucrărilor de renovări după deviz este de 280.000 lei.

2. Licitația se va face cu oferte închise, dar Cons. Par. își rezervă dreptul că continue și cu licitație verbală.

3. Reflectanții, vor depune o garanție de 10%.

4. Spesele pentru devizul aprobat și participare privesc pe concurenți.

5. Consiliul parohial își rezervă dreptul a da lucrările aceluia antreprenor, în care va avea mai multă încredere, fără considerare la rezultatul licitației.

6. Devizul și condițiunile mai detaliate se pot vedea zilnic la oficiul parohial din loc, în oarele oficiase.

7. În caz de nereușită, licitația se repetă la 3 Septembrie 1939, în aceleași condițiuni.

Apateu, la 14 August 1939.

Consiliul parohial.

Licitație minuendă

Consiliul parohial din Belinț, publică licitație cu oferte închise pentru facerea unei porțiuni de împrejmuire din zid cu grilaj la curtea bisericii pe ziua de 27 August 1939, ora 11 în localul școlii primare.

Condițiile de licitație se pot vedea la oficiul parohial. Licitanții vor depune o garanție de 10%.

Spesele pentru devizul aprobat și participare pri-vesc pe reflectanți.

Prețul de strigare este de 32.500 Lei.

Consiliul parohial își rezervă dreptul, ca după desfacerea ofertelor, să continue licitația verbal, adju-decând lucrarea aceluia în care are mai multă încre-dere, fără considerare la rezultatul licitației.

În caz de nereușită, licitația se repetă la 3 Sep-temvrie 1939 în aceleași condițiuni.

Belinț, la 15 August 1939.

Consiliul parohial

Anunț școlar

Se aduce la cunoștința celor interesați că peti-țiunile de primire în *Academia Teologică* din Arad pentru anul școlar 1939/40 se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad, până la data de 14 Sep-temvrie 1939, anexând în original următoarele acte:

1. Diploma de bacalauriat sau cea de Seminar teologic, sau de Școală normală confesională ortodoxă cu 8 clase,

2. Extras de botez dela Oficiul parohial, eliberat în timpul cel mai recent,

3. Certificat medical, prin care să se constate integritatea corporală și spirituală a petiționarului,

4. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, la care aparține petiționarul,

5. Certificat dela preotul locului că știe citi cu litere crile și că are aptitudini pentru cântări,

6. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat,

7. Celce cer și sunt primiți ca solvenți vor înai-nta obligațiune din partea părinților sau a tutorului că vor plăti regulat cheltuielile de întreținere obliga-torii în internat în cursul anilor de studii.

8. Taxele școlare pentru studenții, cari se înscriu întâia dată sunt de 1.100 lei, iar pentru cei ce con-tinuă studiile 1.000 lei.

9. Taxele de întreținere în internat sunt: 8.000 lei anual, care sumă se plătește în 3 rate anticipative la Rectorat: 3.000 lei la înscriere, 2.500 lei la 1 Ianuarie 1940 și 2.500 lei la 1 Aprilie 1940.

10. Toți studenții sunt obligați a locui în inter-natul teologic.

11. Nici un student nu poate fi primit în Aca-demia Teologică sau la examene, dacă nu este în or-dine cu taxele școlare și de internat.

12. La intrare în internat fiecare student va aduce cu sine: 6 cămăși, 6 perechi de indispensabili, 3 cămăși de noapte, 6 perechi de ciorapi, halne de pat (1—2 perini, 1 plapomă sau pătură, fiecare cu

câte 2 schimburi albe, 2 cearceafuri și 1 cuvertură de pat albă), 3 ștergare, 3 servete, un pahar, o ceașcă, 3 farfurii, 1 lingură, 1 linguriță, 1 cuțit, 1 furculiță, piepteni, săpun, perie de dinți, de halne, de ghetе și îmbrăcămintea necesară. Studenții sunt obligați a-și procura și purta uniforma preoțească (reverenda). Fără de aceste obiecte nici un student nu va fi primit în internat.

13. Petițiunile se vor timbra legal și se vor scrie cu mâna proprie. Cele netimbrate, ori neînregistrate cu actele cerute se vor restitui nerezolvate.

14. Petiționarii vor indica domiciliul și oficiul poștal, scrise corect și legibili.

15. Înmatriculările și înscrierile studenților se fac la Rectoratul Academiei în zilele de 28—30 Septemvrie 1939. Cei întârziți pot fi înmatriculați și înscrisi numa-cu aprobarea Consiliului Eparhial.

16. Cursurile vor începe la 1 Octomvrie 1939. Toți studenții se vor mărturisi la Păr. Duhovnic al școlii la începerea cursurilor.

*Consiliul Eparhial ort. rom.
din Arad*

Concurs

de burse pentru studenții Academiei Teologice din Arad.

Se publică concurs pentru 15 (cincisprezece) burse á 8.000 (opt mii) lei anual pentru studenții, cari se vor înscrie în anul școlar 1939/40 în cursul prim al Academiei Teologice din Arad.

Petiționarii vor înainta cererile Consiliului Epar-hial ort. rom. din Arad până la 1 Septemvrie a. c. Cererile vor fi însoțite de următoarele acte:

1. Diploma de bacalaurat, sau cea de Seminar teologic sau de școală normală confesională ortodoxă cu 8 clase,

2. Extras de botez dela Oficiul parohial, eliberat în timpul cel mai recent,

3. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, la care aparține petiționarul,

4. Certificat medical, prin care să se constate in-tegritatea corporală și spirituală a petiționarului,

5. O copie de pe fișa personală a petiționarului, eliberat de Direcțiunea școlii, unde a absolvat,

6. Certificat despre starea materială a părinților,

7. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat.

Se observă că din bursă se vor acoperi în în-tregime taxele de întreținere în internat, astfel că bursierii vor plăti numai taxele de înscriere și școlare de câte 1.100 Lei

Consiliul Eparhial ort. rom. din Arad.